

DÜŠEVNI LIST

Šimon Milač, profesor
Drž. žensko učiteljišče Maribor

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. sinjorije reditel
i vödvânik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsâki evang. dühovnik i vučitel.

Reformácija.

Pisao: ŠOŠTARÉC FRANC ev. dühovnik v Subotici.

Lejko se právi, ka je reformácija svét odslobodila od robstva düsevnoga. Svét je 'zelo Svêto písmo čteti, ali njemi je zabránjeno bilo. Reformácija je vrôke dala biblió človeki. Či bi zdâ pred nás prišli veliki reformátorje, žalostno bi glédali na svét, šteri je tak betežen vu düši. Keliko so se reformátorje trüdili i mantrali, naj se boža reč pred svét dá! Zdâ pa gda bi jo vsaki lejko čteo, je zametana i doli poglèdnjena. Nejga na etom svêti tak velike pomoči za človeka, kak je biblia. I zdâ, gda so prilike tak preveč teške, zdaj bi mogao vsâki človek pri biblii iskati pomoč. Biblia nás vodi k Jezusi. Jezusa nišče nemre zametávati ali brezi Njega vréd priditi. To je človeči drági šorš, ka se vsaki more srêsti, vküp priditi z Gospon Kristušom. Svêto písmo nás navči, kak je dober, lübléni naš Bôg, kak je velika Njegova smilenost i za vsákoga grešnika. Z-Biblie spoznamo, kak je nezgrúntano veliki áldov prinesao za nás Gospon Jezuš. Tak je lübo ete grehšen svét, ka je žitek dao za Njega. I zdaj dá on vsakomi žitek pomoč, što se k-njemi obrne. Drügi nišče nemre posúšiti skúz, kak Jezuš. Drügi nemre dati trôšta, pomáganja i düševnoga veseljá kak on.

Biblia nás vči, ka či je samo eden človik i Jezuš je ž njim, ka tisto več záde-ne, liki cêli svét. Što z Jezušom hodi,

tisti vse teškoče i sküšnje svêta doliobláda. Pri grobi Knox-a, velikoga reformátora, je pravo eden človek, ka se je nigdár nê bojao človečega líca, ár je Jezuš bio žnjim. Ne samo človečega líca se ne trbe bojati, nego nê gláda, nê bojne, nê nikaj, ár či je Bôg znamí, što more prôti nam bidti?

Zdâ je cêli svét od gláve do péte vu nevolaj, vu grozni teškočaj. Zdâ valá za naš národ, idi išči si pomoč od Bogá, vzemi si vroke biblió, ona ti vse pokáže, ka je potrebno. Jezuš ti naj bode voj, Biblia pa dnévna zapovid.

S tvojim žitkom i dobrim sromom posvedoči, ka si evangeličánek; nê je zados-ta zezávati se na to, ka si evangeličánek, nego z žitkom dokáži, ka si bôgši, poniz-nêši i lüblenêši, kak drügi. Gospodin Bôg žele od nás, naj bodemo nájbogši, naj drügi vídijo naša dobra dela i naj dičijo Očo nebeskoga!

† GUSTAV ADOLF.

— K 6. nov. 1932. —

Mk. 8—35: „Ár, ki ščê žitek svoj obdržati, zgübi ga; ki pa zgübi žitek svoj za volo mo-jo i evangeliúma, tê ga nájde.“

Pred tristômi léti
Je bio eden velki krao,
Odičeno imé
Njegovo što ne bi znao?
Gda je divjao grozen
Tresletni vereboj,
On je bio očákov
Naši sláven voj.

Po ves Europi je
Njegvo iné rünilo —
Pred svêtom je spravo
Evangel'čancóm diko;
Kak Kristušov vítêz
Obarvao je navôke
Pravico. slobodo
Evangel'čanske vöre.

Ali za tô je on	Tü prosi zdaj áldov,
Velki, drági áldov dao:	Tam z áldovom por ága;
Kak mantrnik je mrao	Slabim gmajnam pomôč,
Té junáški, sláven krao	Batrivnost, trôst prináša,
	Raztorjenj črêdi
Ali düh, spômenek	On pastéra má dati,
Njegov 'živé navôze,	Pon ága njej cerkev,
Dokeč li živéjo	Sôlo, f rov z'dati.
Evangel'čanske vöre	
Sinôvje na zemli	Z lübéznosti mečom
Njegov düh, glej, tü hodi	Bráni cerkev drágo
Med nami i kak voj	I šereg té njegvi
Nás dale trôšta, vodi.	De prvle sledi zmágo!

JUVENTUS.

Desét lét.

Vu iméni murske-sobočke evang. gmajne pozdrávlam naše mále novine, „Düševni List“, pri desétlétnici njegovoga tekája i prosim Bogá, naj sze povnožáva tak vu vsebini, kak vu exempláraj, naj ga vsigdár veče lüdstva čté i naj vsigdár vékši blagoslov razšürjáva.

V mursko-sobočkoj ev. gmajni, v Noršinci se je narôdo naš najvékši pesmar Kardoš Jánoš. Vu našoj gmajni živé od vsakše stráni vsko poštváni pisátel i pesmar, Düševnoga Lista redgovorni red tel Flisár Jánoš tüdi. Eto dvoje imé zadúži nás i vsakšo kotrigo naše gmajne, naj z veseljom čtémo i vsaka hša narôči ete naš máli list.

Eden znameniti pisátel je pravo, ka či bi Pavel apoštol zdaj živo, bi tüdi novine píso. Dnes so novine velka môč, po njih se nájlezej razšürjáva včenjé naše, občüténja i misli naše, ár največ lüdi čté novine.

Či bi Kardoš Jánoš, roják naše gmajne dnes živo, bi tüdi novine píso, eti v etom našem málom listi bi naznánjao z nami svoje pesmi, čtenjá z šterimi je naš drági materski jez k osnávlao, prav ce Evangeliuma i naše ev. vere razšürjavao, vu církevni pesmaj düše naše k Bôgi prizdigávo i z troušta balžamom vráčo.

Našega Kardoš Jánoša spoumenek nás opomina na tou, naj „Düševni List“, šteri varje naš materski jezik, lübito i ga z radostjöv čtémo. Ne bi bili vrédni Kardoša, či bi té düševni kinč, šteroga nam njegovu naslednicke po etom listi nazveščávajo, nebi podpérali i naprej pomagali.

On je Noršinci i našoj gmajni večni hér spravo. Tühinci poiščejo vsigdár bole na gcusti gori Noršince, naj vídijo ono mesto, gde so

Kardoša zibal, gde je detinstva blájžena léta látrošo.

Vu svetskoj bojni, gda so vu Francji, na sévernom kráji bodóče váraše i vesnice, neprijátelski štúki do zémle porúšili, samo eden váraš je osto nezbantivani: Noyon. V-ete váraš so në strejlili ni edno kruglo, ár tü se je narôdo v 1509 tom leti švájcarski reformátor Kálvín Toga velkoga rojája spoumenek je obarvo te váraš, ár ešče neprijátel je tüdi poštvó Kálvína spoumenek.

Etak moremo poštvovati Kardoša spoumenek mi tüdi. Poštúvanje naše proti njemi pa tak ská žemo vó nájbole, či čtémo ete naš list, šteri rávno tak kak Kardoš vu življenji svojem; razšürjáva včenjé i pravice sv. materé cerkvi naše evangeličanske, bráni jo proti neprijátelom njénim, nás málo črêdo pa na vküprazmênje i bratinsko lübézen nadigáva.

Naj bode záto té naš „Düševni List“ düševni pastér naš, šteri vsakši mësec zatrúple na dveraj naši, naj nás vči, troušta i na vküprazmênje i lübézen nadigávle vse nás.

Te vsega blagoslova zmožen Bôg pa naj dá našemi lübénomi Düševnimi Listi ono Njegovo neskončno miloščo, ka po eti prvi teški deseti lét j obládavši vse zadejve, štere so do eti mao na pouti bilé na dale tüdi z blagoslovom prihája k nam, zdá že nyega spoznavši ga vsigdár veče lüdi z radostjöv gorivzeme i čté, naj vsi naši verniki, ki vu Prekmurji živéjo i vsi ki vu tühinski držélaj si pridélajo krüh svoj, z ednim srcom i düšöv vadlújejo: „*tou je naš list.*“ Nájbole pa tou naj darúje te dober Bôg, ka vu Ameriki i vu d'úgi tühinski mestaj živóči vörnícke naši na dale vu prišestnosti tüdi, vu Düševnom listi nájdejo on močen závezek, šteri je k njihovej rojstnoj zemli i k krôži rodbine i poznančov prikapči.

Či de tak, te se ne zgübi naš národ, ne vgásne evang. vera, ár vu vküprázányi je môč i živlénje.

KOVÁTS STEFAN
ev. sínýôr

Boj za živlejnje.

(Jób 7, 1.)

„Jeli je në določeni človeka žitek na zemli i jeli ne živé kak h'ápec na etom svéti?“ Kelkokrát moremo mi tüdi etak si zdühávati z Jóbo

vu vezdášnjem vrejmeni, gda je pun ete naš žitek z nevolámi, žalostami i z vdárcami? Do eti mao smo nê vzéli na pamet eto zdühávanje Jóba, ali tēm bole na pamet vzememo eto njegovo zdühávanje zdâ, gda komakoli glédamo svetlost nindri nevidimo i čisto radost i bláženstvo nindri nenájdemo. I etak je to dnes po celom svēti. Vseposédik kmica kralúje i vu etoj kmici vseposédik etak se tožijo lúdje: jeli smo nê grátali mi túdi robslugi i jeli nežívemo mi túdi tak, kak hlápci? Na Jóba šorš je prišo ete cejli svejt, na Jóba šorš je prišo sakši človek.

Tak se nam vidi, liki da bi eden indašnji návuk dóbo pá veljávnost: boj za živlénje. Tak se nam vidi, liki da bi ete cēli naš zemelski žitek samo boj za živlénje bio. Te močen potláči toga slaboga, te velki požré toga máloga. Tō vidimo nê samo med nami i med bližnjimi našimi, nego tō vidimo ešče med lúdmi i národmi túdi. Pun je ete svēt z oranjenimi, vküpskláčenimi i do zemlé dolipobitimi lúdmi i žnjihovim teškím zdühávanjem. Ete boj za živlénje je bole krvávi i bole nesmileni, kak je svētovna bojna bila. Tihi je ete boj, šteri nej samo tělo vmori, nego vmori ešče dūšo našo túdi.

Mi, ki dobri kršćanje ščémo bidti, neverjemo, neščemo vervati, kaj bi ete naš zemelski žitek boj za živlénje bio i kaj bi ete naš zemelski žitek boj za živlénje mogo bidti. Etakši žitek samo divje stvaré, ali pa vu votlinaj i vu gōzdi živoči lúdje májo, ali etakši žitek vu dvajsetoj stotini živoči lúdje že nemrejo i nesmi-jo meti. Ár etakši žitek bi na nikoj spravo eto celo človečansko kulturo našo, na nikoj bi spravo več jezero lét správleno zevčenost, znánost i módrost našo, na nikoj bi spravo dūševno živlénje naše i na nikoj bi spravo Boži kēp túdi nad nani.

Naše delo, sakšega kršćenika delo i etoga Dūševnoga Lista delo nemre drūgo bidti, kak bojúvati se prōti etakšemi živlénji, bojúvati se prōti tomi, kâ bi ete naš zemelski žitek samo boj za živlénje bio. Mi ešče vu tom robslugi, ešče vu tom hlápci túdi toga gori na nebésa glédajōčega človeka iščemo, vu njem túdi toga od Božega Dūhá vodjenoga človeka iščemo, takšega človeka iščemo vu njem, ki je na slobodščino, na telovno i dūševno slobodščino stvorjeni.

Znam, ka dosta ji jeste, ki so oranjeni grátali vu etom boji za živlénje, mogōče tákši

túdi jestejo, ki tak mislijo, tak občütijo, ka oni duže že nemrejo robslugi i h'ápci bidti i ostánoti, ár so že zgúbili celo svojo móč i vsigdár več i več nevôle i skrbi nájo. Ali vervati moremo, ka tákši šorš je túdi nê brezi haska, brezi dūševnoga haska. Ár nika je nê bole na poštenjé vrédno, kak eden skrben, delaven i trpéči žitek, nika je nê bole na poštenjé vrédno, kak tō, či celo svojo móč na tō nūcamo i obrnémó, naj na svoji petáj léko stojimo, nika je nê bole na poštenjé vrédno, kak pred opūšćávanja stōpiti i etak praviti: jas za vekivečnost delam, jas verjem vu vekivečnosti, mené nemrejo zničiti etoga svēta válovje i nika je nê bole na poštenjé vrédno, kak prōti stánoti nevōli, gládi i nesreči i batrivno glásiti i nazveščavati: ka mi dōnok živémo i napredújemo, ár vu srdcáj naši mir kralúje i vu srdcáj naši bogáti smo.

Naš dober Oča nebeski na tō ščé nás osnávlati, naj mi lúdje bodemo na Boži kēp stvorjeni lúdje, na tō je šteo osnávlati že te prvi človeči pár túdi, gda je vōztiro njega z-paradišoma, záto želé od nás túdi tō, naj mi znojom lica jémo naš krūh. Sigurno osnávlanje je tō, ali mi smo vrédni na eto osnávlanje, zaslužili smo eto osnávlanje, ár je te človek že preveč blízki ktoml, kâ bi pozábo tō, ka je on človek, ka je on Boži sin, ka je on na Bōži kēp stvorjeni, i ka on v nebeskom králestvi má mesto. Na tō opomina nás naš nebeski Oča v-etom vezdášnjem vrēmeni, tō ščé on nam zdaj pokazati, ka kak zmožen je On i kak slabi smo mi i to mi túdi previditi moremo, či neščemo spoj vesnoti, nego znōvič k-Njemi ščémo pridti. Kakkoli žmeten naj bode ete naš boj za živlénje, kakkoli za robsluge i za hlápce vidimo i držimo szebé, ali ztoga ka smo mi lúdje, ztoga ka smo mi kršćanje, ztoga ka smo mi evangelíčanci i ztoga ka smo mi Boži sinōvje, nigdár ni na edno minuto se nesmimo spojábiti.

Bōg brezi zroka, brezi cila nigdár nika nevčini, zdâ túdi záto mámo mi telko nevôle i skrbi, naj iščemo i gorinájdemo dūšo našo i prék dūše naše naj znōvič gorinájdemo Bogá túdi. I či znōvič gorinájdemo dūšo našo, te večé nebodemo robslugi, te večé nebodemo hlápci, nego te od nás túdi etak lejko bode vadlúvo te apoštol: „Že ste pa nê več tūhēnci i žalárje, nego pōrgarje z-svélimi vrēt i dománji Boži.“ Záto bratje, moji lūbleni, močni bojdite vu Gospodni i vu móči zmožnosti njegove. Obléčte na

sé vse rožjé Bože, da bodte mogli státi proti jálnomi vražžemi šútanji. Ár mi nemamo boja proti krvi i těli, nego prôti poglavnikom, prôti oblásti, prôti svejta zmožnosti, ki vu kmici etoga svêta ládajo, prôti dühovnim hüdôbam za ti nebeski volo. Zátô gorivzemte vse rožjé Bože, da morete prôtistánoti vu tom hüdôd dnévi i vsa opravivši obstáti. S tojte sáto opásani na ledevjáj vaši z-istinov i oblečeni sprsnjekom pravice, i obúti na nogáj z-pripravov Evangelioma toga méra. Víše vsega ešče vzemte gori záslobo te vere, z-šterov morete vse ognjene stréle toga hüdôga vgasiti. I lebko zveličanja vzemte i meč Dühá, ki je rěč Boža“. (Efez VI. 10 17)

Vekvečna lübézen.

Z Božega dühá tekôči svekél trák,
Svêta rešitel: *večna lübézen!*
Oh pridi, razženi zemlé kmičén mrák,
Zbôgšaj i zvráči svêta bolezen!

Brez' tébe je vse túžno, pústno eti,
Bodôčnost pretežka i žalostna;
Blájženstva sunce nesija na nébi,
Mantre puna szláva neznošena.

'I ovo človek, kí Boži kěp nosi,
Zavrže Bogá, vu grěhi živé,
V-zvirine dívjo stávo ponižani,
Dúso oskrúni, v-močvar jo vtepé.

Tí si práva vküpglasnost vu natúri
Ino vsa zdržávajôča oblást.
Tvo' svetlost nam naj svétí, nás spokorí,
Z-tébe shája blájženstva popolnost.

Oh pridi, čakajo te dobre dúše
Na toj nepopolnoj, krhkoj zemli,
Gde necveté trôšt, nega žive vere
I puna je z-grěhmi i hüdôb'mi.

Naj zbúdi z-kmice támna človečanstvo
Tak dugo ležéče vu zla blati,
Da bode živo i nê duže mrtvo,
Nedá se več od hüdôbe gnati.

Pripelaj rárod na právo spoznanye
Svojga cila verno spunyávanye,
Tebé očo, stvoritela moléče,
Kí sí vsé radost i zveličanye.

Odvрни gizdost i srd z-ti zvišeni,
Naj spozna vsáki brata svojega. —

Vtíhšaj odŕrnost vu srdcáj nyihovi,
Nasledújo Tebé voditela.

Bratinstva, zložnosti lépo spoznanye
Stvôri v-národ, kak svêto ideo,
Da med nyimi stána rázločka nede.
Zdrúži vse v-en'ga očé familijo.

Naj bode edna črêda, eden pastér,
Spravi nam tak želno čakani mér.
Ah pridi, pridi *večna lübézen* k-nam!
Bôg oča te naj pošle z-nébe sam!!

FLISÀR JÁNOS.

Na „Düševnoga Lista“ desét lejtнице jubileum.

(Pisao HEINER GÉZA hodoški dühovnik.)

Z-stároga zákona mráchnoga zděnya svêta,
líki bliščéče zvězde svekél trák se lešči proti nam
vu teškoj bolezní ležéčega Jób patriárka verva-
jôče svedostvo: „Znam, ka moj rešitel živé.“
(Jób. 19, 25).

Ka je toga pobožnoga mantro trpéči düh
prorokúvao i nazvestšávao, toga gvúšno prišest-
jé se je nam vu punosti vrěmena spunilo. On,
ki je nás od grěhov odkúpo i rěšo, je nê mogao
vu grobi ostánoti. Njemi je živeti trbelo, ár je
on vu vsákom vrěmeni vsé odkúpitel. On, ki
je tak zmožno i odicseno notri ségno vu Márie
Magdalén 'zitek, ki je vö 'znyi stírao grěha sed-
méro vragometije, ki je z-mírovnov radostjôv na-
puno i zvráčo túžna i bolezná srdcá: on, ki je
vküpglasnost spravo vu dūšaj lúdi! on i dnes
nemre mrtév bidti. Nakeliko se je preporôdo
po njem lúdi dühoven stáliš, — nakeliko se je
skázala i premenila po njem do eti mao nepoz-
nana *nôvoga žitka stáva!* Z-poniznoga zvöněš-
njega njegovoga stáliša nakeliko se je vö ob-
svêto *Žitka vladár*, ednoga nôvoga svêta stvor-
jěnja začétek! Jeli je mogôče onomi mrtvomi
bidti, z-koga nôvi i nôvi 'zitek shája? Vu njego-
voj božičnoj bivosti znôva i znôva naprê tere
vervájôči dūš obládnô svedôstvo: „Znam, ka moj
rešitel živé!“ Živé, ár čítim vu nyem božo veli-
ko môč, grěhov odpúšćanja milošćo. — Živé, ár
notri séga vu naš 'zitek. šteroga preporodi. —
Živé, ár je vu naše dvojéče dūše pitanja popo-
len i končni odgovor dao; živé, ár je nam
vsém nôvi 'zitek darúvao z-tém, ka je sam sebé
dao vu naša srdcá. Pavel apoštol je naznано i

najšao gori náprvle tó, gda je etak skričao gori: „Živém pa nê več jas, nega živè vu meni Kristuš!“ (Gal. 2. 20.) Tak je tó temelna pravica krstšanskoga žitka: Što vu Kristušl živè i vu njem Kristuš živè. Njegov dŭh živè i svèti čeres več stotin bojŭvanja vu vsem gibanji vu národov hištoriji, vu cèrkevnom delovánji rávno tak, kak vu posebni lŭdi dŭševni naprèidènj plemenitom nágibi. Ti verni vkŭpnosti edna jedina bivost je li edno tĕlo onoga Kristuša, koga dŭh se razleje na njegove laszne dŭše i nateliko se vjedina znjimi, liki je drĕva koróna vjedinata z-vu zemli bodòčim korenjom, štero je na jezèrk vrèkov razprestrĕto. — Kristuš je tĕlo, mi smo pa njegove kotrige.

Etoga velikoga žitka i dŭhovne vkŭpnosti (vjedinanja) edna pròsta kotriga smo tŭdi mi prĕkmurska evangeličanska svĕta mati cĕrkev. Kristušov dŭh živè i dela vu nami, gda z-áldovmi dobročinènj plemenite nastave držlmo gori i gájimo; gda vu ti málički, nedúžni srdcáj vereplemenite ròže gájimo, ali tim odrašenim z-rečjov i z-štampmi božo rĕč glásimo i nazvestšávamo.

Naše prĕkmurske evang. cĕrkvi, Kristuša vkŭpnosti edna tákša kotriga, evangeličanskoga našege žitka drĕva že desĕtoga leta plemenili sád rodĕča mladika je naš evangeličanski verski časopis: *Dŭševni List tŭdi*.

Desĕt lĕt je málo vrĕmen vu cĕrkevnom žitki, ali dŭnok je velike znamenitosti na vekivečni žitek gledòč, ár na ednoga cĕloga pokolĕnja osnávlanje, gájenje slŭži. Poravnáva, vodi njega dŭhovni žitek k-nebeskomi zveličanj i pobožnomi živlĕnji.

Kristuš je materé cĕrkvi tĕlo, mi smo pa toga tĕla kotrige. Kotrige k-tĕli čonte, mesò i žile zvĕžejo, ali kotrig gibanje i žitek živci odprávlajo. Drevĕne kotrige so túha dugovánja lastnika, ár se nepodájo zapovedávajòči i žitek dá vajòči živcov organizácii i tak neomogòčijo spunjávati živcov namenjavanje i ravnanje.

Naj Kristuša živoga tĕla nebudemo mrtve, drevĕne kotrige i da naj bodeŭvu nami dŭhovna vkŭpnost i žitek, tó drži za cil, tó namĕni doprinesti i dosĕgnoti naš jubilálni verski časopis, naš Dŭševni List.

Tó je bilò njegovo pozvánje, tó je bila njegova ópravica čeres desĕt lĕt. Za toga pozvánja volo je zĕšao, na tĕ ópravic spunjávanje je pelao i pobŭdjávao nás. Prĕk čeres desĕt lĕt je kričĕči glás bio vu pŭšĕvávi: „Povrnte se, i

ravnajte pòt Gospodnovo“. Pòti rejenja, pòti pripravlanja delo je vsigdár i povsud težko; desĕtkrát teškĕše je pa tam, gde je grŭnt trdi, neobdelani, gde pečine trbĕ rŭšiti i presekávati.

Teško i bojŭvno delo je bilò, štero je odprávlao vu začĕtki i vu nadaljávanej našega máloga časopisa podgovoren reditel i vrĕli njegovi pomočnici.

K-ednoga máloga národa, k-málomi šerégi je gŭčao, štero lŭdstvo je žljalo pravico, želelo dŭhovno hráno, ali nê je naišlo práve pòti, nê otávljajòče vrĕtine; nê je vidlo ednoga razmĕnaya voditelstva.

Dŭševni List je obŭdo, rĕč je zdigno z-krstšanskov trplivostjov, z-lŭbéznostjov je trŭpao po srdcáj dveraj. Gŭčao je k-svojemi lŭdstvi po jezero lĕtnom, milom materskom jeziki. Z neobtrŭdnov, nepomĕnkanov močjov je glásio i glási jezerolĕtni vekivečen návuk: „Lŭbi Gospodna Boga i bližnyega, kak samoga sebé!“

Žitek i rĕč Božo je prinesao vu mála prebiválíšĕa pròsti vernikov. Kristušovoga dŭhá živòče sredstvo je bio i jeste. Nòvo mòč, nòvo gibanje, svĕtoga tŭvárištva oživávajòče krv, lŭbéznosti toplòčo je vlĕjao i prinesao v-drevĕne i mrtve kotrige. Na lŭbéznost je vĕio, mir je glásio; prerazmĕnje, dŭhovno vkŭp držánye, dŭs vkŭpnost je gájio, vse je k-Kristušl povodjávao. Svedòstvo je djao: „Znam, ka moj rešitel živè!“ Vesĕla naznanenya je nazvestšávao vervajòče obĕtŭnosti obládavno svedòstvo je zbŭdo: „Živém pa nê več jas, nego živè v ment Kristuš!“

Po težkom začĕtki, desĕt lĕtnom bojŭvanji je z-mladike krepka vĕka zrasla, štera nam je svedòstvo: ka je Boža milošĕča k-nam nê bila zobtonska. Bòg nam je vsigdár na pomòč bio.

Desĕt lĕtnoga neobtrŭdavnoga dela zahválnosti pesem donijo vŭsta cĕloga Prĕkmurja evangeličanstva pri priliki Dŭševnoga Lista desĕt lĕtnice jubileumi.

Svĕtek svetlmo, ali gledĕči na pretekòčega vrĕmena skŭšenjá, nehĕnyajmo vu gedrnosti po zványá našega. Li naprĕ i naprĕ moremo trĕti. Nòva vidĕnija, nòva naznanenya opazivši, se našega dela kròg vsigdár na vĕkše razprestĕra i tak tŭdi gedrnĕše dolovánje čáka na nás. — Čŭjemo odičenoga našega voja glás: „Kl svoje rokĕ samo na plŭga prĕloče položljo i samo ona glĕdajo, štera za nyiml jestejo, je žnyl ni eden nĕ spodoben na Božo králevstvo.“ — Čŭtimo,

kaj dühoven naš voj i ti vu Bôgi vöpreminôči, svedôstvo činěči naši prehodnikov, očákov düh neželě od nás kěsnoga pokolěuya samo márnoga zděnya díke, nego k-nyim prispodobna velka k-zrělim vernikom pristojna dela i žitek.

Neščemo samo med ti mrtelnimi grobmi rōžice pobérati, nego na žitka cvetěčem pōli. Kak je tō lepō pred nás postavo te veliki apoštol: „Záto kak ste prijall Jezuš Kristuša našega Gospodna, tak tūdi vu nyem hodte. Vkornyeni i gori pocimprani vunyem i potrdjeni vu veri, liki ste navčeni, obiljávajōči vu nyem z hválo dávanym.“ (Kološancom II. 6, 7)

Či je težki bio začétek, mogōče de nadaljávanye ešče težkěše! Nê samo te nevervajōče, ali nemáratne dūše de trbelo z-būděčov kožžánov z sna zdranfati, nego ti vcagajōči, vu siromaštví, nevōli drgetajōči glédajo na nás i za pomōč prizdigávajo svoje rame k nam. Siromaško, vbōgo naše lūdstvo, šteromi komaj zide k-hráni na potrebno sō, nemajōče pēnez, jeli zidejo žnyi naprěplačnicke, ki bi mogli áldove prinášati na dühovno hráno? Jeli zidejo dári z-ti strádajōči srdc?

Gde ti veliki düh v cáglosti dreveně, naj se zbūdi mōč, da si vzemejo példo z ti máli, z-ti slabi krepke vere!

Eden máli pojbár je pomágao oči pakete nositi. Kak na rokáj majōči z-velkim pakom ide po vilici, ga čūdūvajōč stávi eden zōči idōči mož govorěči: Sinek, jeli pa ládaš ti tak veliko bremen? Ka bi nebi ládao, odgovori deček, — moj oča dobro znájo, kelko ládam jas i neob težijo me više mōči!

Svétoga evangelioma se držěči máli šereg, ne vcagaj! Zná tvoj Oča nebeski, kelko láda tvoja vervajōča dūša! Na probo te děva, da neobteži te više mōči.

Edne nōve desetine zorja se dení pred nami, gori tak na delo, z-vere pomočjōv, z trōšta vūpaznostjōv, z-lübězni blagoslovom naprě, vsigdár li naprě!!!

Jezuš, lūdstva veselitel.

HÁRI LIPÓT ev. dühovnik.

Nōvo cěrkveno leto Jezuš z etimi rečámi notrispela: „Jaz sem Alfa i Omega, začétek i konec . . .“ V grškom ábécě-ji je prva litera Alfa, ta zádnya pa Omega. Světa rěč nam tō ščě v srdcě vcepiti, da na nepoznánōj vandrar-

skoj pōti toga novoga cěrkvenoga leta naša stálna voditelska zvězda, naše prvo i naše zádnye, naš začétek i naš konec v vsákom deli naj bode sam Gospon Jezuš Kristuš. Tak je tō v nebésaj, tak more tō tūdi bidti na zemli, tak je tō v Světom-pismi, tūdi tak more tō bidti v našem življenji, v našem srdci, v vsákom našem činjenji, On naj bode začétek i konec.

Jezuš naj živě v naši sračaj. V vremeni žalosti naj On bode naš trōšt, tem slabim naj On bode pomagáč, tem trūdñim naj On dá novo vūpanje, pred oklajenimi dūšami se naj Njegovo imě světi kak obrambo dávajōča milošča, v kmičnom světi tem potrtim srcem naj On prinesé mir.

Kak sunce na népi ravna dén i nōč, svetlost i kmico; tak ravna Jezuš vsáko naše činenje. V gojčno, gda se goriprebūdiš, On naj bode tvoje prvo mišljenje i Njemi dáj hválo i zahválnost, z Njim se zdrūži, z Njim zvěži závezek na cěli dén. Či na delo ideš, Jezuša zovi sebo, ár samo pri Njem nájdeš pomoč. Gda k stōli sědeš, ne pozábi Bogá moliti i Jezuša k sebi zvati, naj On tvoj gōst bode i naj On blagoslovi té boží — dár. I gda večer nočna temnost tūdi tebé zakrije, naj se odprějo tvoja vūsta na molitev.

Či v naše vsákeněšnje delo, v počinka vrěmen, v naše ménše i vėkše stáve kém bole notrivzememo Jezušove zapōvedí, tem bole se spunijo nad nami njegove reči: Jaz sem Alfa i Omega, jaz sem začétek i konec.

Naš Gospon Jezuš Kristuš! Tūdi v etom nōvom cěrkvenom leti je tō naša batrivnost, naša obramba, naš trōšt, da si Ti navōke nepremenliva lübėzen i da Ti nás nigdár neostáviš. Ti si naš Zveličitel, ki si sam sebé aldūvao za nás. Ti si naš Král, ki nás brániš, ki ravnaš náš še stěze. Ti si naše vūpanje, Ti si naša voditelska zvězda med premenlivosti grūdami. Oh hodi, primi nas za rokō i mi bomo Tebé nasledūvali v cělom našem življenji.

Toga Jezuša glási že desět lět naš „Dūševni List“. Toga Jezuša ščě tūdi nadale nazveščávati i jezero i jezero lūdi ščě pokrěpiti z Božov rečjōv. Oh Ti naš veliki Král — Jezuš, Ti naš lūblěni Odkūpitel, — Ti bodi obramba i ravnitel toga našega lista. Ti bodi pōtikazáč tistim navdūšenim delavcom, šteri té list vōdávajo i v njega pišejo, Ti blagoslovi njegove naročnike i dáj, da v njem pisane reči v dobro

zemlô spádnejo i gdé naj korenjé poženéjo i ednôk naj lêpi sád prineséjo.

Jezuš ti višesna modrost,
Verni boži večna radost,
Grêšnikov pôť spravičanja,
I vretina zveličanja.

K-tebi mi zdaj prihájamo,
Âr pri tebi nahájamo
Vu temnosti višno svetlost,
I v srca krhkôči krepkost.

Vari nás od vse blôdnosti,
I svêta gnúsne blâznosti,
Naj vsi kak deca svetlosti,
Slúžimo Bôgi v vrêlosti. — Ámen.

Düševni List.

Ob prilíki desét létnege jubileuma našega lüblénoga „Düševnoga Lista“ želéjo vsi naši lüdjé i čítelje vsega najbôgšega tomí plemenitomi listi i prosijo našega Bogá za njegov blagoslov na tó delo. Vsém nam je „Düš. List“ dober prijátel gráto i ga vsi čakamo z radostjov i veseljom. Želémô posebno, da se naj razšíri naš edini evangeličanski list v Prekmurji ešče dale, da najde več abonentov i z-stém prinesé več blagoslova i več včenjá naše vere med naše domáče lüdi! Vsém onim, ki ga ešče nepoznajo, priporočam, da si ga hitro narôčijo i si vu tê dúgi zimski večéraj naj krátijo čas z-dobrim čtenjom, štero krepí düšo i srcé.

Tüdi v-našoj gmajni so ništerni vcagliví lüdjé, šteri za toga rejsan težkoga vezdášnjega časa volo si ne vúpajo D. list narôčiti, líki jas míslim, da se spláča tê áldov doprínesti, ár hrána za düšo je vsigdár nájbole plemenita!

Gornja Slaveča, 1932. XI. 10.

KOVÁTS dühovnik.

Sprhlivost.

Či mi ednôk pero z-rôke spádne,
Sprhlivosti ténja me zakrije,

I či z rodnice glás pesmi zide,
Šteri mi vu hládi k-grobí pride,

I či pesem objôče mrtvoga,
Zmoli se pri njem molítev tiha,

I pri njem žalna pesem z-doni
K-koncovi se na mé' „Amen“ právi:

Zaká si spévao? — A zaká? — Erči:
Či si tak že ti i tvoje pesmi
Pozáblen i porob sprhlivosti!

Preminênje.

Po vnôgoj skrbi i brigi,
Mantránji ino zgánjanji,
Ednôk lepô vse preminé,
Obstaramo, lehne, miné.

Lübézni, odürjávani,
Trôšti, trplênji, vúpanji
Ednôk vsemi konec pride,
Vsáki vso skrb doli dene.

Drúgi za nami pridejo,
Preštímanja nečákajmo;
Vse tó ednôk tá preminé,
Bistro vrêmen vse odnesé.

Či nam žitka svêča zgori
I zménkajo se nam moči:
Teda vsemi konec bode,
Obstaramo vsi, vsi bole,
Za nami nôv národ pride!

F. J.

Montevideo, 1932. oktobra 12.

Želênje po dômi.

Približávajo se blájženi koledni svétki, . . . Istina, ka či poglédnemo kalendari, on nam tak káže, ka ešče do nji dvá mēseca vrēmena jeste. Ali mi, ki na júžnom polglôbi zemlé živémô: se že v-misli naprê moremo pripravlati k-tém svétešnjim dnévom, či bär samo li v-misli vküp ščémô z timi svojimi lüblénimi bidti . . .

Na svéti božični večér si míslimo . . . Na on lêpi, düšo podigávajoči svéti indašnji božični večér, gda smo ešče vsi lepô vküp sedeli okôli stola, napunjeni z-dühovnov pobožnostjov, veselí vu srdci i düši cēla familia. Gda je ešče nê odtrgnola očo od decé, od materé, deco od rodítelov, brátjo, sestre rodbino od krvi svoje onâ velika sila, štera se sükešina, potrebčina i strádanje zové i štera je daleč prék mörja v-tühínsko zemlô raztepla vu méri i blájženství vkü pživôče kotrige pobožne familie. Oh, kak odičeno lépo je bilô! . . . Vônê se je drôven snég sejao, od znôtra so süméče káhle sijale milô toplôčo na od radosti leščéči obrázov vu blájženství plavajôče lüdi . . . Kakšté težki. trplênjapun si je bio teda žitek; ete svéti

večer se je vsaka duša radila, ár je vküper bila familia, odvrnola je od sebe vso težkôčo, zadovolnost je obsela vse, na vsake, ešče i na te naj sirmaškêše familie sto je zîšao svêtešnji kaláč, prebráno spečenjé, štero je od medü i cukra sladkêše bilô zâto, ár je je oča vzéo vu roké i z-lübeznivim srdcom ponüdo ednoj vsákoj kotrigrî držine . . . Oh, kak dávno je bilô . . . dávno . . . naimre nam prêkmôrja lüčenim prêkmurskim slovenom, ki i v-etom leti nemremo z-našimi lüblénimi vküp svetiti blájženi božični svétkov.

Preminôče leto je ešče v-dosti živeló ono vüpanje, ka dokeč se leto preobrné, pá bomo vidili lübléne naše i vküp bomo svetili znyimi ete blájžene svétke — ali trôšt náš se je raztôpo, liki lajnski snég. Med skuzami se spominamo z-domá bodôči lübléni: oče, materé, brátov, sestér i rodbine naše, šteri i ete blájženi večer okoli stola sedijo, gde je naše mesto pá prážno i tá práznost mesto toplôče, zmrzlostjöv napuni srdca . . . vsi ti domá bodôči so nikši dár prinesli na božično drévo, samo jedino mi daleč bodôči, prêk oceána vrženi smo në spodobni tô včinití. Ali živé vu nami trôšt, kaj i ednôk pride vrémen gda i mi tálnici bodemo veséloga božičnega večéra, domá pri naši lübléni vživati vküpnó blájženstvo i žnjimi se veseliti. Na blájženo pávidénjel

ŠKRILEC ZOLTÁN.

Strelajte, či vüpate!

Vu ednom južnoamerikanskó váraši, gde španyolskî gučijo, je eden englar bio zgrábleni, kí je vu ednoj revoluciji tá vzéo. Bio je osodjení na smrt, ka ga doj strlijo. Že so ga vö sprevodili na mésto i ga pred soldáke postavili, kí bi to smrtno sôdbó nanyem zvršiti mogli. Te oficer je že komandirati štóo „Ogen!“ — té kak blisk skoči angleški konzul pred toga obsojenoga i podrži visiko pred nyim angleško zász-tavo i zakriči: „strelajte, či vüpate!“ Z drüge stráni pa amerikanski konzul razprestré obri nyega amerikansko zástavo. Konec je tó bio, ka smrtna sôdbá je nej bila na nyem skončana i pod angleško varnost je bio djáni.

Z etov prilikov, štera se pred pár létmi zgodila, bi vam rad na znánye dao, tak nam krv našega Zveličítela Jezuš Kristuša stálno obrambo zagvüša proti vsákšemi hüdomi.

Grejšnik kí vu Jezuši vörje, je tak obrányeni, ka ga Kristuš z oblejkov svoje pravič-

nosti zakrije, ár: „Nika je nej zakunyenoga nad onimi, kí so Jezuš Kristuša lastnicke.“ Oni so odküpleni z krvjouv Kristuša i obránjeni kak sinovje Boží.

Dvouje vrste lüstvo.

Samo dvôje vrste lüstva je bilô vu dnévi potopa: Oni kí so vu bárki i oni kí so zvüna bárke bili, — dvôji vu priliki mreže evangeliuma: Te dobre ribe i te slabe (Mátaj 13, 47–50), — dvôji vu priliki od 10 devojk: te čedne i te nôre (Mátaj 25, 1–13), dvôji vu proroküvanyi pitanoga dnéva: ovcé i kozli (Mátaj 25, 32–46), dve stráni králeskoga trónuša: dejsna i lejva, — dvôje, ali samo dvôje mesto gda pride slédnya sôdbá: samo nebésa i pekel!

Ja, nebésa! „Ti odeti vu bejle duge srakice i što so i odkec so prišli? . . . eti so, kí so prišli zte velike nevôle i ouprali so srakice svoje i obejlili so gvant svoj vu Agnecovoj krvi. Zâto so pred králoskim stolom Božim i slüžijo Nyemi dén i nôč vu cêrkvi nyegovoj: i te sedéči na králeskom stolci bode med nyimi prebivao. Ne bodo lačni, niti žédni več.“ (Oznávnosti knige 7, 13–16.)

Ino pekel! „I kraloujve zemlé i ti veliki i ti bogáci i jezernicke i vládnicke i vsáki sluga i vsáki slobodnyák, so se skrili vu lüknye i bregov pečine. I erkli so gorám i pečinám: spadnite na nás i zakrijte nás pred licom toga sedéčega na králeskom stóci i od srditosti Ágneca, ár je prišao te veliki dén srditosti nyegove i što more obstáti.“

Čítel eti redöv, vu štero vrsto prideš ti?

Kotrîga kršćanske cêrkvi i dönok zgübleni!

Trda rêč. Ti si okršćeni, k Božoj slüžbi hodiš vu cêrkev, popévleš vu cêrkvi, ešče k svétoj večérji tüdi hodiš. Vu cêrkvene knige ti je imé notrispisano, ti si mogôče eden gmajnski slüžbenik, ali mogôče dühovnik — i dönok — zgübleni! Kak? More eden kotrîga kršćanske cêrkvi zgübleni bidti i vu Kristuši në tála meti? Jezuša rêči so istina: „Ár vnôgi prído vu mojem iméni govoréči: Gospodne, Gospodne, ali smo në . . . vu iméni tvojem dosta čüdna dela včínili? I te njim odgovorim: Nigdár sem vás në pozno, odidte od méne činéči neprávdénost.“

Spoznaš i dičiš Bogá i Kristuša samo z vüstami, srcé tvoje je pa daleč od Njega i z vragometnostjov napunjeno? Ali si pa gvüšen, ka zadobiš korôno žitka vekivečnoga?

„Bôg vidi vu srcé vsákšega!“

Vekoslav J. Korošec evang. misijonar:

Nikeliko rěči za premišlávanej.

I. Lamudil.

Gda sem pred leti delüvao v Bački kak razširjevãlec kršćanski spisov, sem ednõk v Novom Sadi čakao na vlák, šteri bi me meo pelati v Budisavo. Dugo sem čakao na vlák, a kda je té bio pripravleni me sprejěti, kak põtника, sem se tak živahno zgovárjao z ljudmi, da niti sem nẽ opazo, da je odišao vlák iz postãje. — Bedãk boš mi pravo. — Povej mi, ali ne napravijo vnogi tak. Oni čakajo na milost Božo, a kda je tà tũ, teda nãjo telko opravka z tem světom, da nepãzijo na čas, kda jih Gospod Jezuš zovẽ, Boža milošća je zdaj za tẽbe. — Prijãteo pomisli, lahko se bo ednõk pravlo, da je prekesno, vlák milosti, ki pela k cili je že odišao. Čti II. Kor. 6, 2.

II. Megla.

Bilõ je v 1918. leti. Šõ sem iz mesta Udine (v Italiji) v tri kilometre od mesta oddaljeno vés Kampo de Formido. Bilõ je že kesno večer, povsédik je mrãčno bilõ i gõsta megla se je kadila. — V toj gostoj megli sem se zgũbo i tak preci časa hodo naokõli, ne da bi najšeo põt do cila. Končno dõnok zaglẽdnem v daljãvi megleni posvõt. Napõtõ sem se prõtiti tomi posvõt. K sreči je bio té posvõt našega vojaškoga oddelka. Tak me je posvõt pripelao do cila, brez njega bi se gotovo zgũbo i bi lahko prišao protivniki v roke.

Tũdi v našem življenji je megla okõli nás (Izaija 60, 2a), mi moremo gledati na naš posvõt, na jũtranjo zvezdo, na Jezuša Kristuša. Če mamõ Njega pred očmi, teda pridemo gotovo do cila. (Ps. 119, 105!)

III. Do etec i nẽ dale . . .

V Vrbi ob Vrbskom jezeri, je na sredi trga eden pomenlivi kamen z napisom: „Do etec i nẽ dale . . .!“ Kda sem vido té kamen, mi je prišlo na pamet, da bi dobro bilõ, da bi si vnõgi v svojem življenji dãli napraviti takši kamen z napisom „Do etec i nẽ dale“. Zadosta mi je z toga grešnoga življenja, šćẽm začnõti nõvo življenje. Čti: Evang. Luk. 15, 11—24.

IV. Zãdãva.

Pred leti sem dobo od moje matere pismo v šteroj so mi sledẽće pisali: „Drãgi sin, mẽlã

sem čũdne senje. Senjalo se mi je, da sem vidla Kristuša visečega na križi. Bio je vse krvãvi. Štela sem k Njemi, a ne sem mogla, ar je bila šũrka voda med Njim i menov. Ne sem mogla prek vodẽ, pa sem na mĩlo jõkala“. — Voda je bila zapreka, da moja mama ne mogla k Kristuši. Premisli, ali so nẽ pred tebov tũdi kakše zapreke, štere te ne pũstijo, da bi prišeo k tvojemõ Odrešeniki Jezuš Kristuši? Čti: Hebr. 12 1 2.

V. Ka napráviš s tvojimi grehami?

Vnogi ljudje mãjo vnõgo opravka s svojimi grehi, šteri je tlãčijo. Oni prosijo toti Bogã za odpũšćenje, a grehov pa ne odãjo tomi, od šteroga svedoči Ivan Krstiteo „Glej, Ágnec Boži, ki odjemle greh sveta!“ Takši napravijo na priliko etak: Franc N. ide k sosedõ ino vkrãdne njemi võro. Potom ide znõva k njemi i njemi prãvi: drãgi moj sõsid, jas sem ti vkrãdno võro, tõ je bilõ grdo od mẽne, odpũsti mi, a võro si je obdržao. Ka mĩslíš, ka dẽ njemi nato sõsid pravo. Gotovo njemi pokãže vrãta, vkrãdno si mi võro i ešće zdaj šćẽš me za norca meti.

Spodobno činijo i vnõgi. Oni prosijo Bogã za odpũšćenje a grehov ne predãjo i tak njihova vest ne pride k miri. Ka napráviš ti s tvojimi grehi. Dokẽč je ne dãš prek Jezuš, ne prideš k pokõji. Čti: Evang. Mat. 11, 28—30.

VI. Sam se ne rešíš.

Ednõk sem opazũvao včelo, kak se je zgrãbila v pavočino. Probala se je rešiti i z perõticiami mejũtala i se pri tom ešće bole zaplela. Nẽ se je mogla rešiti iz mreže. — Mogeõ sem njoj pomãgati. Vtẽgno sem rokõ i raztrgao sem pavočino i rešo sem jo gotove smrti. — Vnogo šteri se šćẽ iz svoje lastne mõči iztrgati mreži grehov i toga posvetnoga življenja, a ne vidi, da se pri tem ešće vse bole zapleče. Šatan se njemi pas mejẽ pri tom. Samo eden je močnejši i samo tẽ te lahko reši iz zank šatanovih i grehov. Iščõ samo pri Njem pomõč. Té močẽn je Gospõd Jezuš i nihče drũgi nẽ. Njemi se moreš vdati. Koga Sin oslobodi, te je v istini sloboden.

Desět lêt.

Z-hvãlodãvanjem prõtõ dobrotivnomi i milostivnomi Bõgi naznãnjamo poštũvanim čtenjãrom Dũševnoga Lista, ka je naše delo k mej-

nomi kamni prišlo. Deset lét je tomi, ka je na očivesnost prišla prva numera DŮševnoga Lista.

Med našimi težkimi razmerami smo se nê nalezci odlôčili na vödávaje lista. Ali gnao nas je on dúh vere, šteri nemogočnosti nepozna Stiskávala nas je lŮbézen do cêrkvi naši očkáv i svojega srdcá. Že dávno smo gorzpoznali veliko môč štampa. Težila nas je dúšnavest, ka brez svojega lista, naši veredományi takše liste pŮstijo k-sebi, šteri našo dúhovno mater večkrát pomenšávajo i zbantŮjejo.

Toj našoj lŮblénoj, po drágoj cêni obarvanoj i zevsê stránov od protivnoga válovja tráplenoj cêrkvi smo zbŮdili tak vu DŮševnom Listi edno takšo živôčo kotrigo, štera od mēseca do mēseca notripriide k-nyé jvernikom, k nyim gucusi, nyé opomina: „Zdrži, ka máš, naj ti nišče nevezme korôno tvojo!“ Bojdi vrêden na vero tvoji očkáv! Nepozábi, ka zadéne evangelicsá-nec bidti.

Što bi mogao tajiti, ka je dnesdén potřebno evangellum tánesti k-lŮdêd, ár oni samí dostakrát ne pridejo po nyega, tēm više se ešče ogiblejo onoga mesta, gde bi se na nyé bliščila svetlost evangeliума. — Nyihove dúše pa žéjajo. I či nyim mí nemo nesli dúhovne hráne, prineséjo jo nyim drŮgi; ali tá nyé nebode pokrepkŮvala vu stálnosti kre evangeličanske cêrkvi, niti vu toj veri, ka Kristušov čisti evangellum, šteroga naša cêrkev glási, k-obládnosti príde.

Dosta naši lŮbléni je ôzdaleč od svoje rojstne hiže i domovine. Vu tŮhinski držélaj si iščejo vsákdeněšnji krŮh z svojimi žŮlatnimi rokámí. DŮševni List je goripoišče, gdekoli so, dúhovno hráno nyim prináša, semen evangelioma tori vu nyihova srdcá. Ah, vnôga písma svedoči, ka kómaj čakajo vsáko nôvo numero etoga lŮblénoga lista.

Némo oponášali pri etoj ôsvetnoj priliki, ka kelko se je bojŮvao DŮševni List vu tom pretečenom časi z furijami neprerazmēnya, nelŮbéznosti i húdevolé. Vcagali bi, či bi samí delali . . . komi? Nê je vrêdno! . . . Ali vu ednom vcaglivom šeregi z batrivnostjov Dávida smo znali delati, ár smo se vŮpali vu Gospodi šeregov. „Kí se pa vŮpajo vu Gospodni, oni dobívajo nôve môči, podígávajo se na peroti, kako orli, bežijo i neobtrŮdijo, hodijo, pa neopešajo.“ (Ež. 40, 31. v.)

Zmenkanya DŮševnoga Lista samí poznamo i známo nájbole. Nikáki so želeli, naj bi naš

list prinášao tŮdi svetske gláse i dogodke, nê li cêrkevne. Pri ednom mēsečnom listi, vu časirá-dŮja, dosta dnévni i tjedenski novin bi mí takše gláse vsigdár kesno prinesli, gda bi dosta čtenyárov pravlo: tô sem jas že dávno čteo, ali čŮo, že me ne interesera. — DrŮgi bi radi bilí, či bi naš list mēsečno večkrát prihájao. Tô je pa materiálno i fizično nemogôče. Zdaj goripla-čŮujemo na naš list, té bi nas pa ešče več košto. Kí je pa meo notripoglád, kelko dela dá i želê samo edne etakše numere vkŮper- i vŮpostáv-lanye, tisti prerazmi, ka tô delo na mēsec večkrát je nemogôče reditelstvi zvršiti, ár celô gláv-noga reditela svoje lastno pozványe z-vnôgov skrbjov i delom sploh dolizavéže.

Ali pri vsê naši zmenkanyaj itak mámo zrok i juš vervati, i vnôgi naši čtitelje tŮdi radi tô posvedoči, ka je vu pretečeni 10 létaj „nê bilô zamán naše delo vu Gospodni.“ (I. Kor. 15, 58) DŮševni List je mogočna škér bio na razširjávanye Božega králevstva. Gori je pŮzvao pazko na dosta tákšega dela, na štero bi si lŮd-jé nači niti nebi mislili. (KŮzmičov ôsvetek, itv.) Kelko lépi idej je pomogao k-odraski i pripelao k-cíli; mogočno je podpérao vse naše verske nástave. (Diački Dom, itv.)

Na stroškaj DŮševnoga Lista smo od hipa do hipa vödáli i razdelili po naši gmánaj, — navékše brezpláčno, — vrêdne prilôžbe: edno lépo podporno pesem v 2000 eksempláraj; „Vse je dobro, či je konec dober“; „Prêkmurja znameniti evang. mŮžje“; „Brez Bôga na svêti“ knižice po 1000 - 1000 eksempláraj. PrŮti našemi nájvêkšemi i nájdelavněšemi pisáteli, Kardoš Jánoši, smo z tēm šetŮvali dolipláčati naš zahválen dúg, ka smo vŮzdrukati dáli njegove velike vrêd-nosti rokopise, celô: „Evangeliomske vere ino cêrkvi občinske prigode“ i „Petére knige Mo-sesa i knjigo Josue.“ — Edno osem lét smo objavili vu našem listi Prekmurske evang. sinyorije ino Podpornice gyŮlêšov protokulome i tak rēšili šinyorljo od posebni stroškov.

Dika bojdi Bôgi za vse, ka nam je do etigamao na pomoč bio! Veliko zahválnost tŮdi vadlŮjemo vsákomi, kí je reditelstvo i ete list z svojim vernim nepoménkanim, nesebičnim delom, ali dárom i rédnim naprêplačilom podpérao.

Zdá po desêtom létnici z Bože milôšče prêkstŮpimo vu edenájseto leto, vu drŮgo dese-tino, vu šteroj nadale ščémo na hasek bidti našoj evangeličanskej cêrkvi i varvati naš mater-

ski jezik; z celov močjov i po nájbôgšem našem znányi ino mogočnosti ščémo tema slúžiti.

Prosimo naše čitatele, naj nadale túdi podpérajó i vódržijo kre etoga jedinoga slovenskoga evangeličanskoga lista, šteri je jedina nájkrepkéša kapča, štera nás vse od G. Sláveč do D. Lendave, od Hudoša do Apačov, tém ďale z v Amerki i v drúgi zvoňski orságej raztorjenimi našimi veredományimi vkúpřéze, med nami evangeličansko zavědnost i edinost zbudjáva.

Evangeličanski bratje ino sestre! „Vô si kúpte k zveličanji přilíčno vrěmen, ár so dněvi hūdi.“ Hūde, težke dněve živé naše evangeličansko lūdstvo. Nema zadosta pastérov, šteri bi je pelali k čístoj vřetini evangeliuma, nema vučitelov, šteri bi osnávľali vu dūhi evangeliuma našo deco. Vu toj težkoj stávi prebūdte se vsi na vkúpno delo, vkúpno dužnost, vkúpno odgovornost. Zdrůžite se okóli Dűševnoga L'ista; včíte se žnjega bogábojazen, cěrkvilúbězen i verebratínsko vkúpdřžanye! Tak pripravľajmo lepšo příšestnost našoj cěrkvi!

Na Dűševni List, na nyegove čitatele, vkúpdelajóče pomočnike Božti obilen blagoslov prosí túdi nadale

z verebratínskím pozdrávom:

Luthár Ádám ev. dűh.,
nastavítel i glávni redítel Dűševnoga Lista.

Pozdráv od našega pűšpeka.

Pri zakľučki ete numere smo dóbili od našega prečasnoga pűšpeka nasledűjóče pozdrávno písmo.

Postűvanomi

Redítelství „DŮŠEVNOGA LISTA“
vu róke redítela g. Luthár A. dűh.

PUCONCI.

Visiko pošűvani gospod Redítel!

Ár sem vu zádnyima dvóma tjědnoma navéke ózdaleč bio, potom sem se nikaj tjědnov túdi ně dobro čűto, tak li zdá pridem do toga, ka Vam póleg Vašega želěnya ob přilíki 10 lětnoga obstoja Vašega cěrkvennoga časop'isa „Dűševnoga Lista“ nikaj píšem.

Nakráťci mam tó včíniti i Vam morem pri toj znamenitoj oblětnlci Vašega časop'isa li moje pozdravlěnye i blagoslova želěnye poslati, tó pa dđnok z punoga, istínskoga srdcá.

Pozdrávľam Vaš cěrkveni list i Váš, preveč pošűvani gospod dűhovnik kak toga lista srčnoga redítela, i pozdrávľam vse Vaše vrle, verne vkúpdelajóče. Vsi ste se vu lětaj nájtežkěši škűšávanjov i napádanjov obnášali verno k evangeličanskomi dugovánji, verno k cěrkvi reformácije i verno k našemi vrľomi evangeličanskomi cěrkvenomi l'đstvi vu Přěkmurji. — Vaše delo se ně samo vu Jugosláviji, nego ďaleč přěk mej našega orsága preštíma, kak dobra slűžba do naše cěrkvi i do našega cěrkvennoga l'đstva.

Darűj Vam Gospodin Bóg móč i radost, da te mogóči, kak do etímao, tak túdi nadale povišávaji z dospěhom, vu razměnyi naše cěrkvi, podložnost vere med l'đstvom. — Vi i Vaši vkúpdelajóči lehko zadovolnostjov nazáj glědate na 10 lětno pošűeno i nážajno delo.

Gospód je pomagáo do tega mao, On bude pomagáo nadale túdi. *Li batřvno napřě!*

Z lűbezívím verebratínskím pozdrávom!

Dr. Ph. Popp
pűšpek.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „... ki sěja vu blagoslovi, vu blagoslovi bude i žeo.“ (II. Kor. 9, 6.)

Naše šinyorije dűhovnicke, inšpektorje, kántorje i drúgi čestnickd so okt. 27-ga meli svojo jesěnsko spóved vu M. Soboti, po šteroj so Hári Lipót domanjševski dűhovnik vóobslűžávali Sv. večěrjo. Za tém je konferenca držána vu farofi, na šteroj je razprávlěno več fontošni cěrkveni pitanj.

Spómenek reformácije okt. 31-ga je z nasledűvajóčím obilním redověkom posvetila Pucónska fara: 1) občna pesem, 2) liturgija, 3) občna pesem, 4) predga, 5) moški khoruš z Krnec je pod vodstvom Rátkai Ódön š. ravnateľa popěvao: „Vřetina vsě dobrót (267), 6) Bánfi Števan i Rátkai Lásľo vučiteljiščnika sta napřědalá v dialogi Luthera vóposlűhnenje na Wormskom orsačkom správišči. Zmēs je krnski moški khoruš popěvao „Trdi grád pesmi 1. veršuš.“ (Ete lěpi i hěřešen dialog je po našem jeziki zdá obrpřim bio napřědání. Vu nřvom Kalendariji na očivesnost (pride.) 7) Vřele devojke Ženskoga drűštva so popevale 3 veršušě

edne pesmi. 8) Deklamovali so: Boldižar V. Světek reformácie; Kolar I. 1517. okt. 31, Šoštaréc G. Gályerobi, Franko G. Na reformácie ōsvetek; Kūčan A. Živě Luther, 9) Krnski moški khoruš je popěvao: „Diči dŭša moja“ pesem, 10) Bānfi Števan vučiteljišćnik je cěrkvno hištorično naprědāvanje meo, 11) Krnski moški khoruš je popěvao: „Radosti skuza polěva pesem, 12) „Kí od Bōga odstōpi“ i „Zdrži človek v srdci mirovnost“ khoráli sta igrala na gosljaj Rátkai László i Bānfi Števan vučiteljišćnika, na orgolaj so nyidva sprevājali Rátkai Ōđon andrejski šolski ravnatel, 13) Zaprtna molitev, 14) Občna pesem. Po ōsvetnosti je offertorium nabērani na Gustāv Adolfa društvo. Nabrāno je 255 50 Din. Srdčna hvala vsēm, ki so se vrělo trŭdili za tō, ka smo tak lepō mogōči bili posvetiti tē naš světek!

Nekŭpte si drŭgoga kalendarija, nego poćakajte naš nōvi „Evangeličanski Kalendar“, šteri naskori zgotovljeni bode. Dosta interesantnoga, lēpoga i hasnovitoga čtenyā bode vu nyem.

Spōmenek Gustāv-Adolfa. Nov. 6 ga se je Puconska fara z genlivov dŭšov spominala z toga, ka je rāvno pred 300 lētmi te vítězni švéd ki krao na bojišći pri Lŭtzeni svoj žitek goraldŭvao vu brāneny i evangeliuma i evangeličanski verebratov. Svetŭvanye spomina Gustāv Adolfa je etak doliteklo: 1) Občna pesem; „Prebŭjđte se ino čŭjte“ (1-4 v.), 2) Liturgija, 3) Občna pesem: „Trdi grād . . .“ (1-3 v.), 4) Predga, 5) Devojke Ženskoga društva so pod vodstvom Lokay Elze popěvale: „Jezuš moja radost“ pesmi 3 veršŭše, 6) Dŭhovnik so naprědāvanye meli od toga: Ka má praviti G. A. društvo evangeličanskoy ženi? 7) Devojke so popěvale: „Ka za vrědnost má krstšānstvo“ pesmi 3 vršŭše, 8) „Gustāv Adolfa spōmenek“ so deklamivali Kōs K., Podlěsek L., Franko Š. i Kováč K., 9) Občna pesem: 207, 4 v., 10) Gdčna Lokay Elza so naprědāli hištorijo Gustāv Adolfa, 11) Devojke so popěvale bojnsko pesem Gustāv Adolfa: „Nevcagaj, oh črěda mála,“ 12) Zaprtna molitev i občna pesem 207, 5 v. — Offertorium na G. A. društvo je vōzanesao 200 Din.

† **Mikola Andrāš.** Dolí je zāpro Bōg žitka knigo ednoga sēroga Šimeona, mōdroga patriarcho. Nov. 14 ga je nas po svojem blagoslovenom žitka tekāji ostavo naš poćštŭvani i lŭb leni Mikola Andrāš v G. Petrovci, star 88 lēt. Kak veren i skrben oća je bio, tō prećŭtijo i

znājo nājbole nyegovi lŭblěni: sin Ferenc domā i Šāndor, ravnatel evang. gimnāzije v Pešti, nādale 2 čerē i lēpi šereg vnŭkov vnŭkic. — Kak blagosloveni Kristušov vućenik je bio, od toga bode vsigdār zahvā'no svodōstvo dēvala Petrōvska fara, štere materiālmi dugovāny dober šafar je bio 27 lēt. Za nyegovoga šafarstva časa je zozidani farcf 1888 l. i cěrkv 1894 l. Kak cěrkveni delavec je z bremenom svoji 80 lēt ete naš časopis tŭdi goripoiskao z ednim nāvŭčnim cěrkvnohištoričnim artikulušom svojim. Kak vrěli delavec je bio vsakoga naprědēnya, tō glāsijo njegova občni hasek slŭžēća vćinjena dela. Dosta olěhšāvanja je spravo lŭdēm pri porciji, pred 60 lētmi kak krōžni šacar zemlě. On je bio propagātor prve nājmeti od Hodoša do Grāda; on je bio navdŭšeni spravitel Petrōvske pošte: rāvnotak skrbливо se trŭdo i aldŭvao za našo železnico. — Sprěvod njegov je med velikim tājlenānyom nov. 16 ga bio. Pri plačnoj hiži so slobōd jemāli od nyega Luthār A. puconski-, vu cěrkvi Darvaš A. križevski- pri hiži i na brŭtivi so bogāmolili Godina Š. domāči dŭhovnik. — Mikola Andrāša lēpi spōmenek ti dobri i plemeniti blagoslāvļajo!

Izjava.

Podpisana Kranjec Josip in Ernest, posestnika v Lončarovcih prekličeva trditve, radi katerih je tožil g. ev. duhovnik Hári Leopold pri okrajnem sodišču v Murski Soboti in prosiva za žalitev tem potom za oprošćenje.

Lončarovci, dne 9. novembra 1932.

KRÁNJEC JOSIP
KRÁNJEC ERNEST

Kajenje je čemer!

Vsakši se zlehka odevči zdravji škodlivoga kajenja z našimi „EX-TABLETAMI“ V 14 dnevah povžre kajenje najmočnejši kadilec, či je jemao dnevno trikrat EX-tablete. Eden zavitek Din 30.— i poštnino; popuno ozdravljenje 5 zavitkov Din 145.— franko razpošila z povzetjom: „AURORA“, SEKT. 77 NOVI SAD, Željeznička 38.